

• El meu oncle Francesc

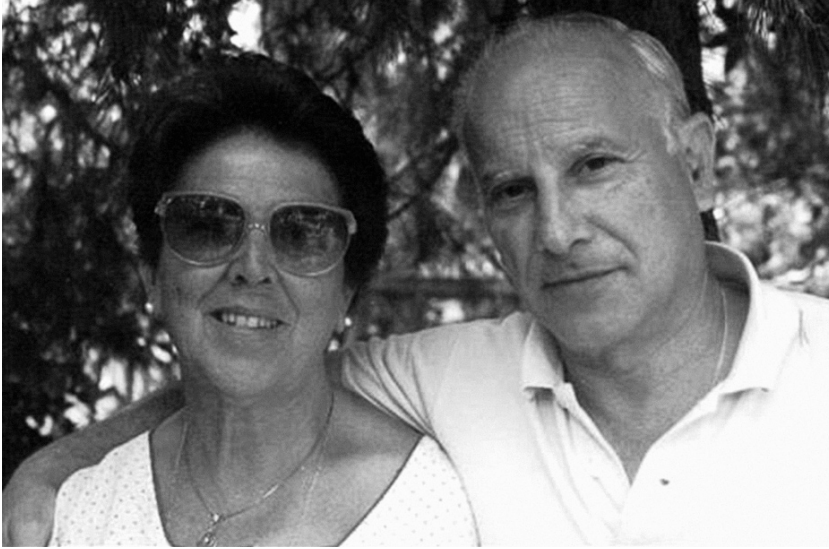
• Josep Gomis i Martí

En el moment que el Centre d'Estudis de la Conca de Barberà em demanà una col·laboració escrita per publicar a l'Aplec de Treballs que enguany, entenc que molt encertadament, dedica a Francesc Badia, tot i la precisió de l'encàrrec: un foli i mig, sobre el seu montblanquinisme, se'm plantejaren un seguit de dubtes sobre quina era la manera més justa de tractar la personalitat d'una persona que no tan sols admiro, sinó que també estimo i, a més a més, hi he mantingut una relació llarga i profunda fruit de moltes estones convivencials inoblidables, en tractar-se d'un familiar proper.

Per tant, i d'antuvi, prego al lector que disculpi el contingut potser poc "acadèmic", emanat des de la sinceritat, però que no per això he defugit d'impregnar de l'objectivitat que el rigor dels continguts de l'*Aplec de Treballs* obliga.

L'admiració que sento envers Francesc Badia probablement neix d'una comunió d'interessos, compromisos i conviccions i, sobretot, per un anhel compartit d'estima a Montblanc i per extensió a la seva gent. Un dels resultats d'aquesta estima, en el cas de l'homenatjat, n'és la constant preocupació per investigar la història montblanquina, estudis que ha divulgat mitjançant nombrosos articles en les més diverses publicacions i que també els trobem presents en la *Guia turística*, escrits, tots ells, erudits en els quals a més de les dades i dates rellevants hi aparella una abrandada fe en el futur de Montblanc; un futur esperançador en el qual molts montblanquins, entre aquests ell mateix, hi dediquen temps, esforç i il·lusió de manera permanent i sempre sense defallença. Cal dir també, que com a historiadador posseeix una capacitat que dissortadament no és gaire freqüent avui en dia: la de no dividir les persones ni els grups humans en bons o dolents. La seva constant és la de positivitzar i enaltir les virtuts, passant d'esquitllentes els possibles defectes. Mai l'he sentit rebaixar els mèrits de ningú pel fet de no coincidir ideològicament o per qualsevulla altra divergència.

Ja des de la seva joventut participà activament en moviments associatius de caràcter cívic i cultural, concretament en l'àmbit social i cristià, amb el ferm convenciment que aquell Montblanc anhelat necessitava —i segurament encara li calen— no tan sols la recuperació i la potenciació de la seva riquesa monumental, sinó també el redreçament comunitari, desgraciadament malmès massa sovint per actituds i comportaments que caldria desterrar per sempre. Aquesta participació fou el punt de partença d'una vida de lleialtat als valors humans i cristians, i de compromís en la construcció de marcs de convivència; una dedicació que sempre ha estat activa ja sigui des d'espais col·lectius o en el desenvolupament d'un comportament privat exemplar, i sempre, repetim, en benefici de les causes més nobles de proïisme, moltes d'aquestes vinculades amb Montblanc i la seva gent.

Amb la seva dona, la Maria, l'estiu de 1990 a Montblanc.

Tot i la distància física imposada per la residència habitual que li ha portat la seva trajectòria professional, no s'ha diluït ni un bri l'amor per Montblanc, i ja sigui durant l'etapa de l'exercici de la seva professió d'advocat o, posteriorment, com a veguer episcopal del Principat d'Andorra, sempre ha estat present en tots els esdeveniments, celebracions i actes destacats de la nostra vila. Per si sol, aquesta voluntat de viure directament els moments més referencials del seu poble nadiu ja esdevindria encomiable, però entenc encara com a més lloable la seva actitud de constant oferiment i col·laboració en qualsevol faceta que signifiqui donar a conèixer i enaltir els valors i virtuts de Montblanc i dels montblanquins.

És evident que ni l'espai de què dispenso ni el caràcter de la publicació fan recomanable inventariar la relació i els efectes de les seves aportacions, però encara ho aconsella menys la seva contrastada modèstia, el seu sentit de fer el deure, d'ajudar i col·laborar passant desapercbut, fugint de l'estarrufament i de la pretensió d'ésser adulat, com així haurien d'ésser sempre els fets i els actes dels humans. Malgrat això, personalment, sento la necessitat de fer palès allò que més he pogut constatar i admirar tan característic en ell: la seva bondat i el seu decidit i sempre estable amor vers Montblanc.